

faa dyrt som muligt; det er hele vor udenrigste Politik i nærværende Dieblit, og videre gaar min udenrigste Politik ikke. Med at Høiagtelse for det ærede Thing, dets enkelte Medlemmer og den høie Negjering tror jeg ikke, at en Gæst er i Stånd til med nogenfomhelst Klarhed og Sikkerhed at forudsige de Eventualiteter, hvorunder vi næste Gang ville komme til at bruge vor Armee, enten dette vil ske i en meget nær Fremtid eller først i en meget fjernt, og som Følge deraf anser jeg det for en meget kostbar og luxuriøs Politik, om vi i dette Dieblit vilde basere vort Hærvæsen paa en Betragtning af denne Art. Nei, lige over for Udlandet er det tilstrækkeligt, at vi paatrykke det Bevidstheden om, at vi vel ere et lille Folk, men at vi dog ere beredvillige til, naar det skal være, at kæmpe for vort Liv og vore dyrebareste Interesser til det Sidste, at vi ville selge vort Liv saa dyrt som muligt. Det er imidlertid ikke dette Bøyn, jeg for Dieblittet tager, naar vi her tale om den fremtidige Hærorning. Naar jeg skal udtale, hvad der for mig er Hovedsagen ved den fremtidige Hærorning, saa kommer jeg til at bruge et Udtryk, som jeg er bange for vil skurre i Manges Øren, hvis de ikke fortaar, hvad jeg mener, men hvis jeg derimod er heldig nok til at udtrykke mig tydeligt, tror jeg, at de kunne sympathisere dermed. Jeg siger: Armeen skal i Virkeligheden være, — hvad man har søgt at gjøre latterligt, — en lille Stat i Staten; den skal ikke være undergIVEN disse idelige Naavirkninger og Strømninger, der bevæge sig i det ydre Folk, den skal leve sit eget Liv, afluttet for sig selv. (Modsigelse). Naar det ærede Medlem siger Nei, vil jeg tillade mig at sige, at saa kjender han slet ikke det Spørgsmaal, der tales om; thi naar dette ikke er Tilfældet, existerer der ikke nogen Armee. Det ærede Medlem kan faae en Flok sammenløbet Raf, men ikke en Armee, naar han vil have en bevæbnet Hob, der paavirkes af Stemminger og Strømninger udenfor Armeen. Man maa se, hvor i Verden man vil, baade i den nyere og ældre Historie, saa stables der lige saa lidt en Armee, som der stables en Marine, pludselig, hvor den ikke er opstaaet før. Der er noget Traditionelt, der knytter Fortiden til Fremtiden, der er en Mand, der lever i Armeen, og som gaar fra Slægt til Slægt. Derfor man har opholdt sig for Exempel i Frankrig, navnlig da den franske Armee blev anset for den bedste i Europa — og man kan i de øvrige militære Stater gjenfinde det Samme — saa vil man se, at denne Korpsaand, som man taler saa haanlig om, og meget af det, man kimses af, Urefrygt og Respekt for Zanen, netop er det, der i skæbningsangre, store Dieblitte bærer Seiren hjem, en Seir, hvoraf den usleste Stodder i Landet er stolt, naar han nævner den, men som han taler haanligt om, naar man spørger, hvorledes den skal vindes. Jeg siger altsaa, det, som for mig er Hovedsagen, er at be-

vare en lille, vigtig Hærnesund Armee, om den er af større eller mindre Omfang, er for mig ikke af stor Betydning, men Hovedsagen for mig er at bevare en rigtig Hærnesund Armee, der er fuld af varm Begejstring og Følelse for Fædrelandets Fremtidsære, for Fortidens Minder, og for hvad der overhovedet er høit og helligt for Folket selv og for Folket som Nation. Det er en saadan lille, sund Armee, som jeg vil have skal bære Fortiden ind i Fremtiden, og som, naar engang Hærens Stund kalder Landets Børn under Vaaben, skal ligesom overlevere Rekrutterne de stolte Minder fra Fortiden. Og saa siger jeg: dersom vi kunne bevare en saadan Armee, saa bryder jeg mig ikke stort om, om den er 5—6000 Mand større eller mindre; dette har i Grunden ikke meget at sige. Under Frederik den 6te havde vi en 50-aarig Fred; efter den brød der pludselig en Krig ud, som Ingen var forberedt paa, og jeg tror virkelig, at man sjelden har set en Krig udbryde under mindre heldige Forhold end dem, der den Gang vare tilfede. Men hvem vil dog negte, at denne lidt forberedte Armee, naar der ses hen til den 50-aarige Fred, naar der ses hen til, at Generationer vare døde, siden man havde set en fjendtlig Kugle her i Landet, virkelig overraskede Alle! Og hvorfor? Fordi man med Urefrygt havde værnet om Manden indenfor Armeen, fordi man ikke som nu paa en haanlig Maade havde kimses af, hvad man ikke forstod. Har man levet under disse Forhold og forstaaet, hvad det vil sige, naar man har døden for Die, at hengive sig til den Sag, man kæmper for, saa vil man tale med mere Urefrygt om dette. Saaledes er min Overbevisning, og derfor siger jeg, at jeg neppe vil kunne gaa med den ærede Krigsminister i Et og Alt i det Forslag, der foreligger; thi naar der skal rettes ved de Mangler, der findes i den sidst vedtagne Lov, sa er det første, jeg forlanger, at Tjenestetiden skal være større, og at der i det Hele skal værnes mere om Disciplinen og en streng militær Opdragelse indenfor Armeens Omraade. — Der er endnu et Punkt, som jeg skal tillade mig at bevare til den anden Side. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 3die Valgfreds (Lvermoes), som jeg i Øvrigt i Meget væsentlig kan samstemme med, advarede mig om at være varsom med at udtale Tilfredshed med en mindre Hær. Jeg kan godt indrømme denne Advarsels Berettigelse, men jeg tror ogsaa, at han vil indrømme mig, at denne Advarsel berettiger til en Advarsel af modsat Beskaffenhed til ham og hans Meningsfæller, nemlig den, at man ogsaa maa være meget varsom med at stemme for store Fordringer i modsat Retning. Sagen er, at om der ogsaa kan være forskellige Meninger om, hvor langt vore finansielle Kræfter kunne strække til, saa ere Alle enige om, at der er en Grændse, og man maa være overmaade varsom med at holde sig saa langt indenfor denne